

TEZA:

1. Obwiniona radca prawny, podczas widzenia z pokrzywdzonym w areszcie śledczym, podjęła się prowadzenia jako pełnomocnik pokrzywdzonego dwóch spraw sądowych, na poczet których otrzymała 4000 zł. Jednakże nie podjęła w tych sprawach żadnych czynności, co uzasadniało wymierzenie obwinionej za ten czyn kary pieniężnej w kwocie 6000 zł.
2. Katalog kar dyscyplinarnych został wskazany w art. 65 ustawy o radcach prawnych. Wśród nich nie występują odszkodowanie na rzecz pokrzywdzonego ani też kara pieniężna na rzecz pokrzywdzonego.

WO-31/22**ORZECZENIE****z dnia 12 maja 2022 r.****Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie****w składzie:****Przewodniczący:** SWSD Krzysztof Górecki /sprawozdawca/**Sędziowie:** SWSD Sławomir Pilipiec

SWSD Wiesław Kmiotek

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krzysztofa Żmudy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 maja 2022 r. sprawy radcy prawnego A. K., nr wpisu (...) obwinionej o popełnienie przewinień dyscyplinarnych polegających na naruszeniu zasad etyki radcy prawnego - art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 62 ust. 3 i art. 62 ust.

2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu odwołania pokrzywdzonego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP z dnia 18 października 2021 r., sygn. akt D 46/21:

1. zmienia zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że w punkcie 1 i 2 orzeczenia po słowach „ustawy z dnia 6 lipca 1982 r.” dodaje słowa „o radcach prawnych” a w punkcie 1 po słowach „winną zarzucanego w punkcie 1 wniosku o ukaranie czynu” dodaje słowa „przyjmując, że czyn ten miał miejsce do dnia 25 marca 2021 r.”;

2. w pozostałym zakresie zaskarżone orzeczenie utrzymuje w mocy;
3. koszty postępowania odwoławczego ponosi Krajowa Izba Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w dniu 18 października 2021 r. w sprawie D 46/21 przeciwko radcy prawnemu A. K. (...) obwinionej o to, że:

1. działając jako radca prawny, co najmniej od dnia 22 lipca 2020 r. do chwili wydania postanowienia o uzupełnieniu postanowienia o przestawieniu zarzutów, naruszyła zasady etyki zawodu radcy prawnego w ten sposób, że nie podjęła współpracy z organami samorządu zawodowego radców prawnych, polegającej na złożeniu pisemnych wyjaśnień na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP, tj. o czyn określony w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

2. działając jako radca prawny, co najmniej w okresie od złożenia oświadczenia z dnia 30 maja 2019 r. naruszyła zasady etyki zawodu radcy prawnego w ten sposób, że po przyjęciu od klienta opłaty za prowadzenie dwóch spraw cywilnych w wysokości 4.000 złotych nie podjęła działań w celu ich prowadzenia a także zaniechała informowania klienta G. G. o przebiegu spraw i ich wyniku, do których prowadzenia zobowiązała się w oświadczeniu z dnia 30 maja 2019 r.,

tj. o czyn określony w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uznał obwinioną za winną obu zarzucanych czynów i wymierzył kary upomnienia (czyn pierwszy) i karę pieniężną w kwocie 6.000 zł (czyn drugi).

Sąd dyscyplinarny I instancji ustalił, że w grudniu 2016 r., podczas widzenia w areszcie śledczym (...) obwiniona zdecydowała się prowadzić, w imieniu pokrzywdzonego, dwie sprawy sądowe - przeciwko lekarzowi T. R. i Dyrektorowi Generalnemu CZSW. Obwiniona otrzymała od pokrzywdzonego dwa pełnomocnictwa do prowadzenia tych spraw. W dniu 30 maja 2019 r., podczas wizyty u pokrzywdzonego, obwiniona złożyła oświadczenie, w którym potwierdziła, że w ramach kwoty 4.000 zł, którą otrzymała od pokrzywdzonego, zobowiązała się „do prowadzenia, spraw sądowych, w szczególności sprawy zawisłej przed Sądem Okręgowym p-ko T. R.

o zadośćuczynienie, do wniesienia powództwa p-ko Służbie Więziennej o zadośćuczynienie oraz innych spraw uzgodnionych i zleconych przez Pana G.”. Obwiniona umówiła się z pokrzywdzonym na kontakt telefoniczny lub listowny. Pomimo otrzymania wynagrodzenia i pełnomocnictw obwiniona nie podjęła żadnych czynności w tych sprawach. Ponadto od czerwca 2019 r. obwiniona nie kontaktowała się z pokrzywdzonym i nic przekazywała mu żadnych informacji na temat zleconych spraw, a także nie odpowiadała na korespondencję.

Po wpłynięciu skargi obwiniona, pismem z dnia 23 czerwca 2020 r., została wezwana przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP do złożenia wyjaśnień. Pismo to zostało odebrane w dniu 7 lipca 2020 r., a termin do złożenia wyjaśnień upłynął w dniu 21 lipca 2020 r. Obwiniona nie złożyła wyjaśnień, w żaden sposób nie usprawiedliwiła, ani nie wyjaśniła powodów braku współdziałania z organami samorządu w tej sprawie.

Orzeczenie to zaskarżył w całości pokrzywdzony G. G., zarzucając OSD pominięcie wymierzenia obwinionej kary pieniężnej na rzecz pokrzywdzonego, jak nieuwzględnienie jakiegokolwiek zadośćuczynienia na jego rzecz. Wskazał, iż zaniechanie podjęcia przez obwinioną czynności, do których się zobowiązała, spowodowało po jego stronie straty materialne i niematerialne.

W dalszej części odwołania pokrzywdzony przedstawił szereg zarzutów wobec radcy prawnego M. B., w stosunku do której Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w dniu 22 października 2020 r. odmówił wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozpoznanie odwołania następuje w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów (art. 433 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych).

W ocenie Sądu dyscyplinarnego II instancji, postępowanie przed OSD zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy a ustalenia i wnioski wskazane jako uzasadnienie orzeczonych kar zasługują na aprobatę. Obie kary są adekwatne do popełnionych przewinień.

Katalog kar dyscyplinarnych został wskazany w art. 65 ustawy o radcach prawnych. Wśród nich nie występują odszkodowanie czy zadośćuczynienie na rzecz pokrzywdzonego. Kara pieniężna (art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy) jest orzekana wyłącznie na rzecz okręgowej izby radców prawnych,

której obwiniony jest członkiem. Ustawa nie przewiduje też, odrębnie od kar, przyznawania pokrzywdzonym tego rodzaju świadczeń.

Do dochodzenia roszczeń wskazanych przez pokrzywdzonego właściwa jest droga sądowa przed sądem powszechnym.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, obie orzeczone kary dyscyplinarne są odpowiednie do popełnionych przewinień.

Natomiast postępowanie w zakresie skargi na radcę prawnego M. B. zostało prawomocnie zakończone odmową wszczęcia dochodzenia a orzeczenie OSD z dnia 18 października 2021 r. dotyczy wyłącznie radcy prawnego A. K.. Wobec powyższego WSD nie mógł zająć się zarzutami pokrzywdzonego dotyczącymi wykonywania zawodu przez radcę prawnego M. B..

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie dopatrył się występowania w sprawie okoliczności uzasadniających zastosowanie z urzędu przepisów art. 439 i 440 k.p.k.

Zmiana orzeczenia ma charakter porządkowy i dotyczy uzupełnienia orzeczenia OSD o pominiętą nazwę ustawy i datę czynności, przedstawionej w sposób opisowy. Możliwość dokonania takiej korekty wynika z kierunku zaskarżenia orzeczenia (na niekorzyść obwinionej).

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych w związku z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. nr 86/K/2015.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.